

at på det tidspunkt skulle vi ikke starte hele processen forfra.

Omkring bestyrelsens sammensætning vil jeg gerne sige, at der havde jeg som udgangspunkt en helt anden model. Under besøgene på universiteterne var jeg blevet fascineret især af det, jeg mødte på Aalborg Universitet, hvor repræsentantskabet spiller en meget central rolle, hvor repræsentantskabet er en integreret del af hele Nordjylland – sådan opleves det næsten. Det er jo utrolig flot og også, mener jeg, berigende for begge parter, både for landsdelen og for universitetet, og derfor havde jeg en idé om, at det nok var en god idé, at det var repræsentantskabet, der valgte de eksterne bestyrelsesmedlemmer.

Det måtte jeg så erkende at der ikke var stemning for, og i slutfasen blev det så den model, som vi især i samarbejde med Socialdemokratiet og Kristeligt Folkeparti fik udarbejdet, og som nu fremgår af lovforslaget.

Jeg har glædeligvis konstateret, at det så er en model, der har været meget bred tilslutning til i de forskellige organisationer, og også erhvervslivet har tilkendegivet stor sympati for modellen. Så derfor er jeg spændt på, at vi nu får det kørt ind, og jeg kan også forstå på de universiteter, som jeg har talt med i de seneste uger, at man allerede dér er i fuld gang med at kontakte de personer, som man mener vil være relevante lige akkurat for det pågældende universitet, når man nu skal sammensætte en ny bestyrelse.

Jeg har gjort et par notater om forskningsfriheden, men jeg kan ikke sige det stærkere, end det er blevet sagt af forligspartiernes ordførere. Jeg synes som sagt ikke, at det er ligegyldigt, hvad der står i loven, og her står det jo ganske klart både i formålsparagraffen og også i § 17 og flere steder i bemærkningerne, at vi har understreget den forskningsfrihed. Jeg kan så citere fru Elisabeth Arnold, som sagde, at »vi ikke kan bevise det, men vi har en mistanke om, at forskningsfriheden bliver anfægtet«. Det er jo ikke et særlig stærkt argument, men det ændrer ikke ved, at hvis det er således, at den mistanke kan bevises ved, at man går ind i teksten, så har ordførerne sagt, at det naturligvis er en af de dele, vi må vende tilbage til under den forestående udvalgsbehandling.

Kl. 13.10

Jeg bliver også nødt til lige at kommentere bemærkningen om de studerendes indflydelse, hvor hr. Morten Homann brugte udtrykket, at »studenterindflydelsen er indskrænket betydeligt«. Det er jo ikke rigtigt. Nu er det jo selvfølgelig

lig svært at sammenligne hundrede procent, fordi vi laver om på en række ting i universitetsledelsen og i opbygningen af de modeller, der ligger. Reelt kender vi det først den dag, hvor man har udarbejdet den enkelte vedtægt osv.

Men udgangspunktet er jo ganske stærkt. Der er to medlemmer i bestyrelsen, og bestyrelsen er altså her ganske central, når vi taler om at lægge retningslinjer for universiteternes langsigtede udvikling.

De studerende er repræsenteret af akademisk råd, og her får de studerende indflydelse på de akademiske forhold på universitetet, som man har haft det tidligere. De studerende har 50 pct. af pladserne i studienævnet, og studienævnets opgaver er jo også meget klart defineret i lovforslaget.

Så derfor: De studerende får efter min allerbedste overbevisning ikke mindre indflydelse på deres uddannelse, og der er ingen grund til at tro, at de studerendes engagement bliver svækket med det lovforslag, vi har til behandling her i dag.

Når fru Rosenkrantz-Theil bruger ordet afbureaukratisering, så har jeg lidt svært ved at følge det, især i lyset af, at vi netop nu for alvor, kan man sige, indfører demokratiet ved, at vi laver åbne bestyrelser. Vi sikrer, at der kommer flere ind i ledelsen af universiteterne. Vi sikrer, at universiteterne ikke bliver nogle lukkede enklaver, men bliver åbne dele af samfundet. Og jeg tror da, at det er en utrolig vigtig del af hele den diskussion, vi har i dag, at vi er opmærksomme på universiteternes utrolig centrale rolle for hele samfundet, for hele udviklingen af det, vi kalder videnssamfundet.

Derfor er der en lang række af de nye ting i universitetsloven i dag, som bærer i den rigtige retning. Og i den sidste ende er det også til glæde for universiteterne, for hvis det er således, at man ikke forstår at blive en helt naturlig integreret del af samfundet, så vil det være vanskeligt for os, der mener, det er vigtigt, at universiteterne spiller en central rolle, stadig væk at sikre ikke bare de midler, man får i dag, men meget, meget gerne også endnu flere midler, som jeg tror er nødvendige på sigt.

Med hensyn til selvejet tror jeg, det er nødvendigt, at vi ser på det i sammenhæng med den større frihed, der bliver givet.

Som det er fremgået af en række af de dokumenter, som hele forligskredsen jo fik på et tidligt tidspunkt i forløbet, så ved fru Pernille Rosenkrantz-Theil jo også udmærket, at der er en